

«Дорогі діти, відкрийте ваші серця, а решту Я зроблю Сама»

Categories : [Свідчення](#)

Date : 29.08.2014

Ви є наймолодшим з візіонерів, у 1981 році мали лише 10 років. Як ви все це переживали?

Я був таким же, як і інші діти. Так і продовжував жити, лише з чимось великим, що здобув у житті, – а це був Бог у моєму серці. Це те, що повинні б ми всі мати. Якщо маємо Бога, маємо все. Маємо віру. Знаємо, яку дорогу вибрати, знаємо, що є добре, а що зле. Коли я вперше побачив Богородицю, відразу збагнув у своєму серці, що для мене починається нове життя. На перших порах не було легко. Коли Богородиця закликала нас жити її посланнями, я навіть не розумів, що деякі з них означають. Молитися три вервиці, а ніколи перед тим стільки не молився; молитися за мир, а я завжди думав, що ми маємо мир, точніше, не знав, що таке не мати миру. Постити, навернутися... навіть не здогадувався, що означає навернутися. Але дійсно, дуже важливим є те, що Богородиця каже: «Дорогі діти, відкрийте ваші серця, а решту я зроблю сама». Насправді так є! Нам потрібно віддатися Богородиці, а вона вестиме нас у нашому житті.

Вона покаже нам, як жити її посланнями. Допоможе нам у всьому, лише ми повинні бути готові. Мусимо сказати своє «так» Богородиці.

Як у такі хвилини чинила ваша мама, адже ви є її єдиним сином?

Спершу, як я сказав, що бачив Богородицю, мушу визнати, що реакція не була дуже добра, адже для них це було не що інше, як вживання намарне Божого імені... Коли мама побачила, що я почав змінюватися, адже знала, яким я був до того часу, то почала вірити. А мама, як і кожна мама, завжди хвилюється. Знаєте, що на початку були труднощі і з поліцією. Батьки завжди турбувалися, щоб з нами нічого поганого не сталося. Дякувати Богу, завжди нас підтримували і захищали, як також і наші парафіяни. Справді, всім мушу сказати одне велике «дякую».

Ви і Віцка бачили рай, який Богородиця вам показала. Як це виглядало? Яке це

відчуття - бачити на рай?

Всім, перш за все, кажу, що рай насправді не можна описати. Так, Віцка і я бачили рай, який нам показала Богородиця. Ми бачили той безмежний простір. Бачили одне особливе світло, яке тут, на землі, я ніколи не бачив і не відчув. Ми бачили багато людей, які молилися у раю. Те, що мені залишилося у пам'яті і що я вважаю раєм, це мир і радість, які тут можна відчутти. Тоді я мав 11 років, і можете зрозуміти мій подив, коли Богородиця сказала, що хоче повести нас у рай. Тоді я подумав, що це кінець, що помру. Коли, будучи хлопчиною, роздумуєш про смерть, то думаєш, яка то погана річ; коли ти дитина, то не роздумуєш про смерть, як доросла людина, як я зараз. Отже, я думав, що помру, тому Богородиці сказав: «Богородице, візьми Віцку, я один-єдиний у мами». Після того я довго молився, щоб зрозуміти, що таке рай. І можу вам сказати, що рай – це не те, що ми бачимо очима. Рай – це те, що ми маємо у наших серцях. В одному я впевнений – якщо ми тут, на землі, дійсно живемо з Богом і якщо Він посідає у нас перше місце, то ми вже маємо рай – рай у наших серцях. Люди постійно питають, і, можливо, це одне з перших питань, яке мені задають паломники: **«Який є рай?»** Я думаю, що треба завжди, кожної миті нашого життя питатися: *«Чи ми готові піти до раю?»*, *«Чи я зараз, якщо мене Бог покличе, готовий увійти в рай?»*. Думаю, що це найважливіші питання.

візіонер Яків Чоло